

Στις άλλες σελίδες:

- ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΙ ΑΛΛΑΞΕ
- ΕΡΓΑΤΙΚΑ
- ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΑΕΡΟΓΡΑΜΜΕΣ
- ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ:
- ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ
- ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΚΑΤΕ-
ΧΟΜΕΝΑ

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Τα μεσάνυχτα του περασμένου Σαββάτου τα τάνκς των σταλινικών γραφειοκρατών της Πολωνίας έδιναν μια βίαιη λύση στην σύγκρουση που ξέσπασε πριν 18 μήνες μεταξύ των εκατομμυρίων των Πολωνών εργατών και μιας κλίκκας γραφειοκρατών που στ' όνομα της μεγάλης Οχτωβριανής επανάστασης και του Λένιν έχουν μετατρέψει σε στάχτη όλες τις επαναστατικές και δημοκρατικές παραδόσεις του μπολσεβικισμού.

Μπροστα στον κίνδυνο να χάσουν για πάντα την πολιτική παντοκρατορία τους στην κοινωνία και τα προνόμια που τους εξασφαλίζει κι αφού άφησαν έντεχνα την εργατική τάξη να κουραστεί και να απογοητευτεί από την ανικανότητα της ηγεσίας τους στην «Αλληλεγγύη» να δώσει την εναλλακτική λύση στα προβλήματα τους με την ανατροπή της γραφειοκρατίας, προχώρησαν τελικά στην επιβολή του στρατιωτικού νόμου, την απαγόρευση των συγκεντρώσεων, των διαδηλώσεων και των απεργιών και στην αναστολή κάθε συν-

δικαλιστικής δράσης.

Φοβούμενοι την εξέγερση των μαζών προχώρησαν μάλιστα στη

σύμφωνα με ορισμένες πληροφορίες) ενώ διαρρέουν συνεχώς πληροφορίες για βίαιη καταστολή απερ-

Η Ακέλικη ηγεσία, πιστή στις συμμαχίες της με τη γραφειοκρατία των ανατολικών χωρών, δεν δίστασε να δώσει υποστήριξη στα τάνκς του Γιαρουζέλσκι που σκοτώνουν Πολωνούς εργάτες σε δρόμους κι εργοστάσια.

Με τη στάση τους αυτή αποπροσανατολίζουν τους Κύπριους εργάτες και δίνουν τροφή στην αντικομμουνιστική δημαγωγία του ΔΗ.ΣΥ και της «Σημερινής».

Τα τίμια μέλη του ΑΚΕΛ που μοιράζονται τους ίδιους οραματισμούς με τους αγνούς κομμουνιστές της Πολωνίας και όλου του κόσμου για ένα σοσιαλισμό χωρίς γραφειοκράτες και τάνκς, για ένα σοσιαλισμό των σοβίετ και της δημοκρατικής διαχείρισης, δεν πρέπει να επιτρέψουν στους υποστηρικτές των τάνκς της 15ης του Ιούλη αλλά ούτε στην ηγεσία τους να ταυτίσει το σοσιαλισμό του Λένιν με τα τάνκς του Γιαρουζέλσκι.

σύλληψη ολόκληρης σχεδόν της ηγεσίας της «Αλληλεγγύης» και δεκάδων χιλιάδων εργατών (50,000

γιων και καταλήψεων εργοστασίων και για νεκρούς και τραυματίες εργάτες.

Συνέχεια στη σελ. 3

Θωρακισμένα οχήματα έξω από την Πολωνική Ακαδημία Επιστημών

ΖΗΤΑ ΠΑΓΟΠΟΙΗΣΗ ΜΙΣΘΩΝ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ

Ανάγκη για σοσιαλιστικά μέτρα για αντιμετώπιση της κρίσης

Μετα τις πρόσφατες τοποθετήσεις των οργανώσεων των εργοδοτών (ΟΕΒΚ, ΚΕΒΕ) πάνω στην εντεινόμενη οικονομική κρίση, με τις οποίες ζητούσαν το φόρτωμα της κρίσης του συστήματος τους στις πλάτες των εργαζομένων (βλέπε επίσης σελ...) έρχεται τώρα η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού με έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών («Τα Νέα» 16.12.81) που διανεμήθηκε στις συνδικαλιστικές οργανώσεις να ξεπεράσει σε θράσος τους ίδιους τους εργοδότες προτείνοντας αποκάλυπτα, ανάμεσα σ' άλλα, παγοποίηση μισθών κι αναστολή βασικών κεκτημένων δικαιωμάτων των εργαζομένων.

ΤΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

Το έγγραφο αρχίζει με μια ανάλυση της ζοφερής οικονομικής κατάστασης στην οποία βρίσκεται ο Κυπριακός καπιτα-

λισμός όπου αναγνωρίζεται πως η οικονομία οδηγείται προς τον στασιμοληθωρισμό... «μια κατάσταση όπου υψηλος ρυθμος πληθωρισμου και χειροτέρευση του ισοζυγίου πληρωμων της χώρας συνυ-

πάρχουν μαζί με ψηλο ποσοστο ανεργίας και υποτονικές επενδύσεις»...

Τα οικονομικά μέτρα που προτείνονται στο έγγραφο - μη παραχώρηση τιμαριθμικού το 1982, αναθεώρηση του συστήματος τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, παγοποίηση μισθών - αναστολή ετήσιων προσαυξήσεων, αύξηση ωρών εργασίας, παγοποίηση συλλογικών συμβάσεων, μείωση επιδοτήσεως σε γεωργικά προϊόντα, περικοπές στις δημόσιες δαπάνες - μη πλήρωση κενών θέσεων στη δημόσια υπηρεσία, κ.ά. - στοχεύουν στον ίδιο σκοπο: ΤΗ ΜΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΒΙΟΤΙΚΟΥ ΕΠΙΠΕΔΟΥ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ με την μείωση των μεροκαμάτων και των κοινωνικών παροχών και προγραμμάτων.

Αντίθετα ο έλεγχος των τιμών, η πάταξη της φοροδιαφυγής και άλλοι ευαισθητοί για τους εργοδότες και τους καπιταλιστές τομείς είτε παραβλέπονται είτε αντιμετωπίζονται με αοριστολογίες, αφήνοντας διάφανη την μονόπλευρη αντεργατική στάση της κυβέρνησης. Το έγγραφο υπόσχεται μάλιστα στους βιομήχανους νέα «κίνητρα» για να ενθαρρύνει τις επενδύσεις και τις εξαγωγές.

ΘΑΤΣΕΡΙΣΜΟΣ

Στην ουσία η οικονομική πολιτική που προτείνει η κυβέρνηση αποτελεί μια κακόγουστη αντιγραφή της αντεργατικής πολιτικής της Θάτσερ, του Ρήγκαν και άλλων πολιτικών ηγετών μιας σειράς Δυτικών χωρών που αντι να

βγάλε τις οικονομίες τους από το οικονομικό αδιέξοδο τις έχει σπρώξει πιο βαθεία στο χάος μετατρέποντας τις στα λόγια της οργάνωσης των εργοδοτών της Βρετανίας, σε «βιομηχανικές ερήμους».

Ένα από τα βασικά προβλήματα που αναγνωρίζονται στο έγγραφο είναι η μειωμένη ανταγωνιστικότητα των Κυπριακών προϊόντων στις εξωτερικές αγορές και την κυπριακή αγορά. Ζητούν λοιπόν τη μείωση των μισθών για να μειωθούν τα εργατικά κόστη και να αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα των Κυπριακών προϊόντων στο συναγωνισμό της Κύπρου με άλλες χώρες. Με τη μείωση των μισθών αναμένουν ακόμα να ενθαρρύνουν οι επενδύσεις σε παραγωγικούς τομείς.

Συνέχεια στη σελ. 6

ΕΛΛΑΔΑ: Κάτι άρχισε ν' αλλάζει

Πρὶν φτάσουμε στις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης οφείλουμε να ρηθούμε μια ματιά πριν από αυτές. Διότι κατά αυτή την περίοδο έγιναν αρκετά μικρά βήματα αλλά εξίσου σημαντικά.

Με τον αέρα της νίκης και της διαθέσης για αλλαγή σημειώνονται διάφορα γεγονότα. Στις 21 Οκτωβρίου ξεσηκώνονται οι φυλακισμένοι σε διάφορες φυλακές της Ελλάδας ζητώντας καλύτερη διαχείριση και συμπεριφορά. Η κυβέρνηση για πρώτη φορά συζητά μαζί τους. Στις 22 του ίδιου μήνα ανακοινώνεται ότι η κυβέρνηση προχρηματίζει στην αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης. Ο Εμφύλιος ουσιαστικά τερματίζεται το 1981 παρά τις διαμαρτυρίες των χουντικών και της δεξιάς. Μεταγινούνται οι γνωστές δηλώσεις για τη Κύπρο, και η απόφαση για το ανοίγμα του φακέλλου. Στις 28 Οκτωβρίου καταθέτονται επίσημα στεφάνια για την Εθνική Αντίσταση σαν πρώτη Πράξη για την αναγνώριση της. Στις 31 του Οκτωβρίου αναγγέλλονται ευρύτερες μεταβολές στην Αστυνομία και τα σώματα ασφαλείας. Στις 2/11 αποφασίζεται η κατάργηση των «γιωρτών» του μίσους για τα Δεκεμβριανά του Μακρυγιάννη. Στις 5/11 ανακοινώνονται τα μέτρα για τους φυλακισμένους. Στις 6/11 καταθέτουμε από συνδικαλιστικές οργανώσεις προσφυγή για ακύρωση του 21ου Συνεδρίου της ΓΣΕΕ (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδας). Στις 7/11 κυβέρνηση τονίζει ότι πρόθεση της είναι να αφεθούν οι εργαζόμενοι να αναπτύξουν ένα μαζικό, ανεξάρτητο, ταξικό και ενωμένο εργατικό κίνημα.

Στις 9/11 διευκρινίζεται ότι η τιμαριθμική αναπροσαρμογή μισθών και συντάξεων θα γίνεται αυτόματα. Στις 11/11 ανακοινώνεται ότι η Ελληνική κυβέρνηση θα προχωρήσει μόνη της στο διώξιμο των πυρηνικών κεφαλών από τη χώρα. Καθιερώνεται η 17 Νοεμβρίου επίσημη σχολική γιορτή. Στις 12/11 σε δήλωση αναφέρεται ότι θα επιτραπεί ο συνδικαλισμός στα σώματα ασφαλείας. Για πρώτη φορά η πορεία φτάνει μέχρι την αμερικανική πρεσβεία στις 15/11 για το Πολυτεχνείο χωρίς την παρουσία αστυνομίας ή των ΜΑΤ. Χαρακτηριστικό της πορείας η συμμετοχή για πρώτη φορά στρατιωτών με πανω δικα τους για εκδημοκρατισμό του στρατού. Ακόμα μια έντονη παρουσία στην πορεία η συμμετοχή Τούρκων αριστέρων και φυγάδων που αγωνίζονται εναντίον της Χούντας.

Στις 22/11 ο Αντρέας Παπανδρέου αναλύει τις προγραμματικές του δηλώσεις.

Αυτο που χαρακτηρίζει τις συζητήσεις για τις δηλώσεις του Πρωθυπουργού είναι το ηθικό δημοκρατικό κλίμα με εξαίρεση τον Μητσοτάκη που προφανώς

αναπολούσε το 1965 όταν όμως ο Παπανδρέου αποχώρησε από την αιθουσα ενώσεως της διαφορά ρολών που παίζονται τώρα στη Βουλή.

Αυτο που χαρακτηρίζει τις προγ. δηλώσεις του ΠΑΣΟΚ είναι η διαφορά τους από τις εκατοστοτε δηλώσεις των κυβερνήσεων της δεξιάς. Διανοίγουν ένα άλλο διαφορετικό δρόμο.

Οι ασάφειες δεν λείπουν ούτε και η ΘΑτολογία, και θάλεγε κανείς ότι ορισμένα κομμάτια των δηλώσεων μεταφέρθηκαν από το μπαλκόνι των εκλογών.

Πέρα από αυτά βλέπουμε ότι σχεδόν τίποτα το καινούργιο δεν προσθέτει η κυβέρνηση στην πορεία για την έξοδο από το ΝΑΤΟ την ΕΟΚ, την αποχουντοποίηση του στρατού. Σίγουρο παντός είναι ένα. Ότι για ν' αποχωρήσει η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ την ΕΟΚ κλπ χρειάζεται μεθόδεση. Και αυτή δεν θα γίνει αυριο. Οι ασάφειες στα θέματα εξωτερικής πολιτικής φτάνουν μέχρι το σημείο να μην λειτουργούν κατά της Κυβερνήσεως. Και αυτο είναι το θετικό μέσα στο σύνολο της ασάφειας που υπάρχει στα πιο πάνω θέματα. Ειδικά όταν είναι φανερό η πρόθεση και το πείσμα της κυβέρνησης να τηρήσει τις υποσχέσεις της. Μέχρι τη στιγμή αυτή που γράφονται αυτές οι γραμμές είναι γνωστή η στάση του Αντρέα στην ΕΟΚ. Δεν έγινε καμία ουσιαστική παραχώρηση, τουλάχιστο στις προθέσεις. Αυτο που αναμένεται είναι και η στάση που θα τηρηθεί στο ΝΑΤΟ ειδικά μετά τις εμμесες απειλές των ΗΠΑ από την Τουρκία μέσω των δηλώσεων περι θάνασμου της Χούντας από τον υπ. Αμύνης Ουαϊμπεργκερ.

Ο πρωθυπουργός κατά την ανάγνωση των προγ. δηλώσεων απέφυγε να πει ωρισμένα πράγματα. α) Πως θα παταχθεί η φοροδιαφυγή που ο ίδιος την ανεβάζει σε 150 δισεκατομύρια. β) πως θα καθιερωθεί η απλή αλυολογική. γ) γιατί δεν αναφερέ λέξη για τον εκδημοκρατισμό- αποχουντοποίηση τη στιγμή που παρειχει στο στρατο διάφορες διευκολύνσεις στεγαστικές- υλικές κλπ. που είναι φανερό ότι εκφράζουν την ανησυχία του ΠΑΣΟΚ για τυχόν «παπατα- γουδα» από αυτούς που πουλουν νομιμοφροσύνη ενώ συνεχίζουν να συνωμοτούν. Πρέπει δηλαδή κάποτε η κυβέρνηση να αποφασίσει τι θέλει «δημοψηφισμα», «προνομιακές σχέσεις», «ειδικές σχέσεις» η τη «μάχη μέσα στα όργανα των Ευρωπαϊκών κοινοτήτων» στον αφορά τα προβλήματα εξωτερικής πολιτικής.

Ολα όμως τα πιο πάνω δεν αναιρούν και τα θετικά σημεία των προγ. δηλώσεων. Όσον αφορά τις κοινωνικοποιήσεις ο πρωθυπουργός υπήρξε σχεδόν σαφέστατος. «Η κοινωνικοποι-

ηση της ενεργείας, των μαζικών μεταφορών, των μεγάλων ναπηγείων, των βομηχανίων χαλυβα, τσιμεντών, λιπασμάτων, φαρμάκων, κ.α θα πραγματοποιηθουν - εϊπε - εϊτε με πλήρη εξαγορα, με βάση συνταγματικές επιταγες, εϊτε με την απόκτηση της πλειοψηφίας των μετοχων. Αυτο, στην απλοελληνικη, θα πει ότι η ιδοκτησία ή η πλειοψηφία των μετοχων των επιχειρήσεων αυτων, θα φύγει απο τα χέρια των ιδιωτων, για να περιέλθει στο κράτος (ουσιαστικά πρόκειται για εθνικοποίηση). («αντι» τεύχος 193).

Αλλα θετικα σημεία είναι συνοπτικά: η καθιέρωση της αυτοματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής, οι φορολογικές ελαφρύνσεις, έλεγχος των τραπεζικών πιστώσεων, η εκχώρηση μοναστηριακών κτημάτων σε ακτήμονες, η αναγνώριση των αγροτικών συνεταιρισμών σαν ουσιαστικών φορέων του αγροτικού συδικαλισμού, τη συνταξιοδότηση της αγροτισσας, κτλ.

Ακόμα θετικές είναι οι εξαγγελίες για την πορεία προς την Αλλαγή-μέσα από καθημερινή πρακτική δράση. Για μια δημοκρατία πολιτική-οικονομική-κοινωνική, που είναι «υποχρέωση της Πολιτείας και δικαίωμα κάθε πολίτη». Για την αυτοδύναμη ανάπτυξη που «θα οδηγήσει, παράλληλα σε μια ισόρροπη περιφερειακή ανάπτυξη». Για την ισολογία, το διαχωρισμό εκκλησίας-κράτους, την ισότητα των δυο φύλων, την επέκταση της πενθήμερης εβδομάδας των 40 ωρών. Ξεχωρίζουν ειδικά η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, η κατάργηση των γιωρτών του μίσους και των «φακέλων» και η επιστροφή των πολιτικών προσφύγων.

Σαν συμπέρασμα μπορούμε να πουμε το εξής. Η αλλαγή στην Ελλάδα θα βρρίσκει συνεχώς δυσκολίες. Θα βρρίσκει αντιστάσεις με τα προβλήματα που θα της δημιουργούν οι επισαρανταετια κυβερνήσεις της δεξιάς και το ντόπιο εξαρτημένο κεφάλαιο. Θα την προκαλούν να καταφύγει σε πισωγυρισματα και ασυνέπειες για να φθαρεί στα μάτια του λαου. Και είναι βέβαιο ότι θα κτυπηθεί άγρια για να μεταβάλει σε συνήματα την «αλλαγή» και όχι πράξη. Πράξη που πρέπει να συνεχίζεται καθημερινά για να καταλήξει στην κοινωνική απελευθέρωση, το σοσιαλισμο.

Σήμερα υπάρχουν αυτοι που αδημονουν, που μεμψιμοιρουν, οι συντηρητικοι, οι δογματικοι και οι δυσπιστοι. Ενα πρόβλημα για τη πορεία που θα ακολουθηθεί είναι ακόμα και αυτοι που την υποστηρίζουν. Κι όμως στην ουσία κανέναν εργαζόμενο δεν ευχεται την αποτυχία. Γι αυτό και δεν χωρει η εποχη που παίρνουμε στενα ιδεολο-δογματικά ματογυάλια. Ακριβώς για το λόγο ότι θα κτυπηθεί η κυβέρνηση πρέπει να προσεχει ιδιαίτερα το να μην υποβοηθηθεί η δεξιά στο να κτυπα στηριζόμενη σε αριστερες προβλέψεις για υποχωρήσεις, ασυνέπεια. Αν υπάρχουν τέτοιες που θα υπάρχουν αυτο που χρειάζεται δεν είναι κατακεραυνωση ειδικά από το ΚΚΕ αλλά υποστηρίξει στο να ξεπεραστεί κάθε εμπόδιο, με αναγνώριση ειδικά αυτής της δυσκολίας να ξεπεραστεί.

Αλλωστε ο πρωθυπουργός τόνισε ότι η κυβέρνηση του θα ήθελε να στηριχτεί στις «αστειρευτες δυνάμεις ενός ενωμένου

και κυριάρχου λαου». Αυτο ισως να είναι μια έξυπνη προειδοποίηση Παπανδρέου πως αν δεν υπάρξει κάτι τέτοιο η κυβέρνηση του δεν μπορεί να πετύχει. Και είναι αυτο που έχουν υποχρέωση και καθήκον όλοι οι εργαζόμενοι της Ελλάδας να πιέσουν την κυβέρνηση να τους βοηθήσει να φτιάξουν. Μακριά όμως πάντα από την τανάλια του μικροκομματισμού. Η μυωπία δεν χωρει στις μέρες που έρχονται. Ακόμα τόλμη να πω ουτε και το κομματικό συμφέρον. Δεν μπορούν να υπάρχουν κοινωνιοπολιτικά λάθη από μια αριστερη κυβέρνηση που κέρδη από αλλα αριστερα κόμματα.

Η Ευθύνη βαρένει όλους. Αν γίνεται μόνο κριτική στην κυβέρνηση αυτη δεν θα δυσκολευτεί λιγότερο. Αυτο που χρειάζεται είναι η συμμετοχή καθενος στην πορεία για μια νέα Ελλάδα. Και αν η κυβέρνηση του 48% φέρει μεγάλη ευθύνη που θα φτάσει, ακόμα μεγαλύτερη φέρουν όλες οι άλλες προοδευτικές δυνάμεις. Ενα επικίνδυνο παράδειγμα η στάση του ΚΚΕ στη Βουλή. Ουτε ψήφισε ουτε και καταψήφισε. Εδώ κάποιος θα μπορούσε να πει «δικαιωμα του». Ναι, αλλά και ευθύνη του. Τι προσπάθησε να δείξει με τη στάση του; Ότι οι μόδες σοστές θέσεις είναι οι δικες του. Δεν του αρεσε φυσικά να υπερψηφίσει τις δηλώσεις κάνοντας την κριτική του γιατί ισως έχανε το ρόλο-που νομίζει ότι καλείται να παίξει. Τον επιθεωρητή του ΠΑΣΟΚ. Ενώ πριν τις εκλογες ήθελε συμμετοχή στο «Μέτωπο της Αλλαγής» τώρα προτιμα να μην παίρνει θέση. Να μιλήσουμε για ασυνέπεια μήπως η...

Πολλοι κόλακες και «νεοσοσιαλίζοντες» θα προσπαθήσουν να αποξενώσουν το ΠΑΣΟΚ από το λαο με προσπάθεια να ενταχθεί η «Αλλαγή»

στο σύστημα εναλλαγής στην εξουσία, κομμάτων της Δεξιάς και του ΠΑΣΟΚ. Θα βολευτούμε μέχρι να ξαναβολευτούμε...

Μόλις που το άρθρο προλαμβάνει να ασχοληθεί με την σύνοδο του ΝΑΤΟ, στις Βρυξέλλες. Είναι από τις σπάνιες φορές που δεν ακούμε ότι η Ελλάδα θα προασπίσει τα συμφέροντα της Δύσης αλλά τα δικα της. Τέσσερα «οχι» έθεσε από άλλες θέσεις ο Παπανδρέου.

1) Καμία μοίρα στο Αιγαίο 2) Δεν παραμένουμε στο ΝΑΤΟ αν δεν εγγυηθεί η ανατολικά σύνορα μας 3) Ισορροπία δυνάμεως Ελλάδας-Τουρκίας 4) Να αποχωρήσουν όλοι οι στρατοι από την Κύπρο.

Το ίδιο σημαντικό είναι πάντως η καταγγελία της συμφωνίας Ροτζερς η προειδοποίηση ότι ποτε η Ελλάδα δεν θα επιτρέψει να χρησιμοποιηθεί το εδαφος της εναντίον αραβικής χώρας.

Σαν επιστεγασμα ένα μπορούμε να πάρουμε σαν βέβαιο. Κάτι άλλαξε πραγματικά στην Ελλάδα. Η συμπεριφορά της ειδικά προς τους «συμμάχους» της. Και αν κανείς δεν βρίσκει τώρα αποδείξεις ότι η κυβέρνηση δεν θα τηρήσει τις υποσχέσεις της δεν χρειάζεται νομίζω να είναι ανάγκη να βρει μετα. Αν βρεθούν μετα αυτο θα αποδειχνει αυτόματα ότι ολοι προοδευτικοι φορεις κάπου εκαναν λάθος. Αυτο το λάθος, λάθος προοπτικών του σήμερα για το αυριο δεν πρέπει να επιτραπεί. Γιατι όλοι έχουμε ευθύνη και υποχρέωση να μην επαναυθούμε στο ότι έχουμε κυβέρνηση σοσιαλιστική αλλά να ενταθουν όλες οι μορφες κινητοποίησης και αγώνων για να βοηθηθεί η κυβέρνηση ν' αποφυγει αυτα που τις ετοιμάζουν οπωσδήποτε «φιλοι» και εχθροι.

Γ. Τζίβας

Πορεία ενάντια στις ελλείψεις τροφίμων

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΜΑ ΠΡΟΣΚΑΙΡΕΣ ΝΙΚΕΣ

Όταν τον Αύγουστο του 1980 ξεσηκώνονταν οι 16,000 εργάτες στα ναυπηγεία Λένιν στο Γκτανσκ ζητώντας ανεξάρτητα συνδικάτα ήταν δύσκολο να πιστέψει κανένας πως η Πολωνική γραφειοκρατία θα επέτρεπε την εκχώρηση ενός μέρους της παντοκρατορίας της στους εργάτες. Εξ άλλου η ηγεσία του κομμουνιστικού κόμματος και του κράτους υποτίθεται πως εκφράζε απόλυτα τα συμφέροντα των εργατών έτσι ώστε οποιεσδήποτε ανεξάρτητες από το κόμμα οργανώσεις να είναι αδιανόητες. Κάτω όμως από μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις της Πολωνικής εργατικής τάξης και προς μεγάλη ανησυχία της Ρωσικής γραφειοκρατίας οι Πολωνοί εργάτες όχι μόνο δεν κέρδισαν το δικαίωμα του ελεύθερου συνδικαλισμού, με την «Αλληλεγγύη» να φτάνει σε λίγους μήνες τα 10 εκατομμύρια μέλη, αλλά κέρδισαν μια σειρά από παραχωρήσεις πραγματικά αδιανόητες μέχρι τότε για τις χώρες του Ανατολικού Μπλοκ: Το δικαίωμα της απεργίας, πενθήμερη εργασία, δικαίωμα έκφρασης μέσα από τα μαζικά μέσα επικοινωνίας (ραδιόφωνο, τηλεόραση) καταβολή μισθών για τις ημέρες που απεργούν. Καθοδηγούμενοι μάλιστα από το ταξικό τους ένστικτο και την πείρα τους οι εργάτες προχώρησαν σε πολιτικά αιτήματα που έβαζαν καθαρά το θέμα της εξουσίας στο προσκήνιο: Τα αιτήματα αυτά περιλάμβαναν τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για τη δημιουργία εργατικών Συμβουλίων (Σοβιετ) τα οποία να συμμετέχουν στη διεύθυνση των βιομηχανικών επιχειρήσεων και να έχουν το δικαίωμα να διορίζουν και να παύουν διευθυντές επιχειρήσεων, συμμετοχή στον έλεγχο των βασικών θέσεων στις επιχειρήσεις και σε άλλες σημαντικές αποφάσεις ενώ προχώρησαν και σε διεθνιστικό κάλεσμα προς τους συναδέλφους τους των άλλων Ανατολικών χωρών για την ίδρυση ανεξάρτητων συντεχνιών. Όλες όμως αυτές οι ιστορικές παραχωρήσεις που κέρδισαν οι εργάτες δεν ήταν αρκετές για να λύσουν τα προβλήματα τα δικά τους και της Πολωνικής κοινωνίας. Ούτε λύνονται τα προβλήματα με την αντικατάσταση της μιας γραφειοκρατικής κυβέρνησης με την άλλη (Από τον Γκαμούλκα στον Γκιέρεκ (1970), από τον Γκιέρεκ στον Κάνια, κι από τον Κάνια στον Γιαρουζέλσκι).

Όπως υποστήριζε η Σ. Εκφραση το κλειδί της επίλυσης της Πολωνικής κρίσης βρισκόταν από την αρχή στην ανατροπή της γραφειοκρατίας τη συντριβή του κρατικού μηχανισμού - στρατού, αστυνομίας κλπ, την επέκταση της πολιτικής επανάστασης στις γειτονικές χώρες και το κάλεσμα των

μαζών των άλλων ανατολικών χωρών - ιδιαίτερα της Σ. Ενωσης - να εμποδίσουν μια σοβιετική εισβολή στην Πολωνία.

Η ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Γιατί αυτό που εμπόδιζε την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων κι έσπρωχνε την οικονομία στην άβυσσο ήταν το γραφειοκρατικό σύστημα οργάνωσης της παραγωγής χωρίς δημοκρατικό εργατικό έλεγχο και διαχείριση. Ήταν η παρασιτική επιβολή της γραφειοκρατίας, η διαφθορά, τα μέσα, το ρουσφέτι, τα σκανδαλώδη προνόμια (τα ειδικά νοσοκομεία, και τα ειδικά καταστήματα ΚΟΚ) που απολάμβαναν οι γραφειοκράτες σε βάρος της εργατικής τάξης και της οικονομίας. Ήταν η κατάσταση που αποπροσανατόλιζε τους εργάτες, αφαιρούσε απ' αυτούς κάθε κίνητρο για παραγωγικότητα, τους έσπρωχνε στον αλκοολισμό και την εξαθλίωση, και στο μεγάλο μίσος προς το κομμουνιστικό κόμμα, το κόμμα των μαστόρων, των χαφιέδων και των αστυνομικών.

Αυτά τα προνόμια, παρόμοια μ' αυτά που κατέχουν στον καπιταλισμό οι αστοί, ήταν αναπόφευκτο να προστατέψει με κάθε θυσία η γραφειοκρατία και μαζί της το κατεστημένο των άλλων Ανατολικών χωρών και της Σοβιετικής Ενωσης γιατί η επιβολή μιας υγιούς εργατικής δημοκρατίας στην Πολωνία θα αποτελούσε το έναυσμα για την εξέγερση των εργατών σ' όλες τις χώρες του ανατολικού μπλοκ. Η Πολωνική γραφειοκρατία λοιπόν όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα, προετοίμαζε από τον περασμένο Μάρτη την επιβολή του Στρατιωτικού Νόμου περιμένοντας τις πιο κατάλληλες γι' αυτή συνθήκες.

ΑΝΙΚΑΝΗ ΗΓΕΣΙΑ

Τι έκαμε και πως προετοιμάστηκε η ηγεσία της Αλληλεγγύης; Δυστυχώς δεν πέρασε πολλός καιρός από την απεργία στο Γκτανσκ για να φανει πως η ηγεσία αυτή με πρωτεργάτη τον Λεχ Βαλέσα, ήταν ανίκανη να καταλάβει τις κοσμογονικές αλλαγές στες οποίες το κίνημα είχε τη δυνατότητα να οδηγήσει. Από την αρχή ο Βαλέσα και οι όμοιοι του στράφηκαν προς την καθολική εκκλησία σαν ηθικό καθοδηγητή, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσαν να περιορίσουν τα αιτήματα των εργατών σε αποκλειστικά οικονομικά θέλοντας να συγκρατήσουν το μέγεθος των εργατικών κινητοποιήσεων προβάλλοντας τον μπαμπούλα της Σοβιετικής εισβολής. Το πόσο απροετοίμαστη ήταν η ηγεσία της Αλληλεγγύης φάνηκε πιεζοκάρια όταν αμέσως μετά την επιβολή του Στρατιωτικού Νόμου ο

Ενάντια στα τάνκς των Γιαρουζέλσκι

στρατός έβρισκε ολόκληρη την ηγεσία της Αλληλεγγύης σε συνεδρία συλλαμβάνοντας και τους 108 από τους 109 του Συμβουλίου της συντεχνίας, ενώ η τύχη του Βαλέσα παραμένει ακόμα άγνωστη.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Οι πληροφορίες που βγαίνουν από την Πολωνία είναι πολύ λίγες για να επιτρέψουν οποιαδήποτε πρόβλεψη για την βραχυπρόθεσμη ικανότητα του στρατού «να επιβάλει την τάξη» και να σταθεροποιήσει τη γραφειοκρατία στην εξουσία. Το βέβαιο είναι πως η Πολωνική εργατική τάξη έχει μπροστά της ένα τρομαχτικά δύσκολο αγώνα γιατί έχει παραμείνει τώρα εντελώς ακέφαλη, οι συγκοινωνίες και οι επικοινωνίες ελέγχονται από τα σώματα ασφαλείας ενώ οι εργάτες είναι σίγουρα κουρασμένοι μετά από 18 μήνες αγώνων που έφτασαν πριν λίγους μήνες στο ζενιθ χωρίς να προχωρούν σε νέα χειροπιαστά επιτεύγματα. Ο δυναμισμός όμως, η αντοχή ή μαχητικότητα, η αποφασιστικότητα που επέδειξε όλο αυτό τον καιρό η εργατική τάξη μέσα στις πιο αντίξοες συνθήκες είναι πραγματικά τρομαχτικός σε σημείο που να μην αποκλείονται εκπλήξεις.

Το σημαντικότερο όμως είναι πως μακροπρόθεσμα δεν υπάρχει διέξοδος στην Πολωνική οικονομική κρίση ούτε κάτω από το στρατό του Γιαρουζέλσκι ούτε ακόμα κάτω από μια Σοβιετική κατοχή. Η κρίση είναι τόσο βαθιά στην Πολωνία όσο και στις υπόλοιπες ανατολικές χώρες σε μικρότερο βαθμό και παγκόσμια έτσι ώστε να προδικάζει την α-

δυναμία της στρατιωτικής γραφειοκρατίας να προσφέρει ένα ικανοποιητικό βιοτικό επίπεδο και μια υποφερτή ποιότητα ζωής στους εργάτες. Αυτή της αδυναμία αναπόφευκτα θα οδηγήσει σε νέες εξεγέρσεις στο μέλλον ακόμα και αν καταφέρει τελικά η γραφειοκρατία να σταθεροποιηθεί.

Η Πολωνική εργατική τάξη θα μπει ξανά στην πάλη οπλισμένη με την πείρα των λαθών του παρελθόντος και με τη συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας για την τελειωτική συντριβή της γραφειοκρατίας και των δυνάμεων καταστολής που διαθέτει αφού θα έχει γνωρίσει στην πράξη τις διχαστικές και βάρβαρες μεθόδους τους.

ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΩΝ ΠΟΛΩΝΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ

Το εργατικό κίνημα της Κύπρου, παραμερίζοντας την

δημαγωγική αντικομμουνιστική προπαγάνδα της δεξιάς που βρίσκει σήμερα την ευκαιρία να πληξει το σοσιαλισμό ταυτίζοντας τον με τα τάνκς του Γιαρουζέλσκι, πρέπει, με όσα μέσα διαθέτει, να σταθεί στο πλευρό των Πολωνών εργατών. Γιατί η νίκη τους δεν θα σημάνει μόνο τη συντριβή σ' όλες τις ανατολικές χώρες των γραφειοκρατιών που αμαυρώνουν καθημερινά την ιδέα του σοσιαλισμού στις συνειδήσεις των εργαζομένων των χωρών της δύσης. Η οικοδόμηση μιας νέας υγιούς σοσιαλιστικής δημοκρατίας θα λάμψει σαν φάρος στα μάτια των εργαζομένων όλων των χωρών; και ο σοσιαλισμός, θα γίνει ένα παράδειγμα για να τον μιμηθούν κι όχι ένα καταπιεστικό σύστημα για να το αποφύγουν.

Δέλτα Μι

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΑΡΣΟΚΩΜΩΔΙΑ ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΣ ΤΩΝ Τ/ΚΥΠΡΙΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η Κυβερνητική κρίση που ξέσπασε στα κατεχόμενα με την εγκρίση ψήφισματος μη εμπιστοσύνης προς την κυβέρνηση Τσαγκατά στις 7 του Δεκεμβρίου έχει πια εξελιχτεί σε φτηνη φαρσοκωμωδία. Η κυνική παρέμβαση της Τουρκικής Χούντας και η κατάρρευση του συνασπισμού της αντιπολίτευσης έχουν πια κάνει ξεκάθαρο πως η δημοκρατία στα κατεχόμενα δεν είναι τίποτε άλλο από μια φανταχτερή βιτρίνα πίσω από την οποία η ολιγαρχία του Ντεκτας προσπαθεί να συγκαλύψει την αυθαιρέτη διακυβέρνηση των Τουρκοκυπρίων απ' αυτών.

Το ψήφισμα μη εμπιστοσύνης κατατέθηκε και εγκρίθηκε σε μια περίοδο που η οικονομική κατάσταση στα κατεχόμενα πάει από το κακό στο χειρότερο. Η ανεργία που αυξάνεται συνεχώς, εφτάσε σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία στις 2000 ενώ ανεπίσημοι αριθμοί τον ανεβάζουν στις 5000. Ο πληθωρισμός έχει ανεβεί σημαντικά τους τελευταίους μήνες και επίσημες στατιστικές αναφέρουν πως μόλις τον Νοέμβριο το κόστος ζωής αυξήθηκε κατά 11%.

Η αγανάκτηση των μαζών μπροστά σ' αυτή την κατάσταση στράφηκε κύρια ενάντια στην διακυβέρνηση του Κόμματος Εθνικής Ενότητας και ειδικότερα της κυβέρνησης Τσαγκατά. Τα τρία κόμματα της αντιπολίτευσης κάτω απ' αυτή την πίεση προώθησαν το ψήφισμα και κατάφεραν ν' αντιστρέψουν τη κυβέρνηση.

Σύμφωνα με τον Οτγκερ Οζγκιουρ και το κόμμα του τα τρία κόμματα συμφώνησαν σε βασικές προγραμματικές θέσεις και ακόμα και στην κατανομή υπουργείων στην πιθανή κυβέρνηση που θα σχηματίζαν. Αυτή η συμφωνία πρόβλεπε κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Ντουρτουραν, 5 υπουργεία στο κόμμα του, το Κόμμα της Κοινοτικής Απελευθέρωσης και από δυο στο Ρεπουβλικανικό Τουρκικό Κόμμα και το Λαϊκό Δημοκρατικό Κόμμα.

Οι εξελίξεις στα κατεχόμενα θορύβησαν την Τουρκική Χούντα, που εσπευσε να στείλει στη Κύπρο τον Στρατηγό Βαχγιτ Γκουνερι για νά «συμβουλευθεί» τα Τουρκοκυπριακά κόμματα για το πως να λύσουν την κρίση: κύρια να αποκλείσουν πάση θυσία το ΡΤΚ του Οζγκιουρ από την κυβέρνηση.

Αμέσως μια σειρά από κωμικοτραγικά γεγονότα μετέτρεψαν την κρίση σε φάρσα: ο ηγέτης του Α.Δ.Κ. κος Κονουκ υπέβαλε την παραίτησή του από τη βουλή και το κόμμα του αφαιρώντας έτσι ένα ψήφο από την αντιπολί-

τευση. Με 20 μόνο πια βουλευτές η αντιπολίτευση επαυσε να είναι σε θέση είτε να σχηματίσει κυβέρνηση είτε να ανατρέψει οποιαδήποτε άλλη κυβέρνηση. Ο Ντουρτουραν, κάτω από πιέσεις του Στρατηγού Γιουνερι δήλωσε ότι η κατάσταση έχει αλλάξει (και συνεπώς δεν διεκδικεί πια την πρωθυπουργία) και ζήτησε από το κόμμα του ν' ανατρέψει προηγούμενη απόφαση που απέκλειε διάλογο με το Κ.Ε.Ε. Παρατηρώντας τη διαφωτιστική Επιτροπή της Εκτελεστικής Επιτροπής το κόμμα ανέτρεψε την απόφαση με 16 ψήφους έναντι 15 και ανέθεσε στον Ντουρτουραν να ελθεί σε διαπραγματεύσεις με το Κ.Ε.Ε.

Όταν έγινε καθαρό πως ο συνασπισμός ΚΚΑ-ΡΤΚ-ΛΔΚ κατέρρευσε και ότι οι προσπάθειες κατευθύνονταν πια προς την σύμπτυξη συνασπισμού ΚΚΑ-ΚΕΕ ο Κονουκ απέσυρε την παραίτησή του! Αυτό πήγαινε πολύ ακόμα και γι' αυτούς που τον εσπρωξαν σε παραίτηση. Αφού είχε παίξει το ρόλο του ήταν καιρός να τον απαλλάξουν. Ο Στρατηγός Γιουνερι δήλωσε πως «αν ο Κονουκ αποκόμισε την εντύπωση πως υπήρχαν πιέσεις από την Τουρκία πρέπει είτε να κινείται από κακα ελατήρια είτε να είναι υποχονδρικός!»

Πίσω απ' όλες αυτές τις οπερέτικες δολοπλοχίες βρίσκεται το αδιέξοδο της Τουρκοκυπριακής κοινωνίας. Η αγανάκτηση των μαζών, φούντωνε συνεχώς και απειλούσε να εκραγεί και ν' ανατρέψει και την κυβέρνηση και ολόκληρο τον μηχανισμό που στήθηκε με στήριγμα τον Τουρκικό Στρατό. Πριν ο Ντεκτας και η Χούντα της Τουρκίας καταφύγουν στην αποκάλυπτη δικτατορία προσπαθούν να δοκιμάσουν λιγότερο οδυνηρές λύσεις. Στη συγκεκριμένη περίπτωση να παρασύρουν το ΚΚΑ και τον Ντουρτουραν σε μια κυβερνητική συνεργασία με το ΚΕΕ, να μετατρέψουν μια εργατική ηγεσία σε όργανο συγκράτησης

της εργατικής τάξης, σε τελευταία ανάλυση σε όργανο κρατικής καταστολής.

Ο Ντουρτουραν και το κόμμα του έχουν οδηγηθεί σ' αυτή την παγίδα και έχουν κι όλες ρίξει παγωμένο νερό στις ελπίδες των οπαδών τους. Κι αν ακόμα τελικά δεν γίνει δυνατή μια κυβέρνηση συνασπισμού με το κόμμα του Τσαγκατά έχουν οριστικά εγκαταλείψει τη θέση αρχών με την οποία κέρδισαν την συμπάθεια των μαζών.

Ιδιαίτερα θλιβερή είναι η εμφάνιση της ΣΟΖ, της εφημερίδας που βρίσκεται κοντά στο Κ.Κ.Α. Στις 10.12.81 ο Χασαν Χαρτουπερ έγραψε: Αν το ΚΚΑ μπει σε κυβέρνηση συνασπισμού με το ΚΕΕ τότε το επιχείρημα του ότι εκπροσωπεί την εργατική τάξη θα χρεωκοπήσει. Στην ίδια εκδοχή ο Σαμπαχτιν Ισμαήλ έγραψε: «Στις γενικές εκλογές οι εκμεταλλευτές, οι λαθρέμποροι, οι πολεμοκάπηλοι, οι θησαυριστές, οι μαυραγορίτες οι φασίστες και οι φοροφυγάδες, όλοι νικήθηκαν και η αντιπολίτευση κέρδισε αρκετή δύναμη για να σχηματίσει κυβέρνηση. Όμως τότε φιμώθηκε και οι δημοκρατικές διαδικασίες ανατράπηκαν. Και ολ' αυτά τη στιγμή που εκδίδονταν ανακοινώσεις λέγοντας «δεν ανακατευόμαστε στις εσωτερικές υποθέσεις της Ομόσπονδης Τουρκικής Πολιτείας της Κύπρου. Όλα τα Κόμματα είναι το ίδιο για μας».

Στις 11.12.1981 σε ανοιχτή επιστολή προς τον Γιουνερι αρχίζει ήδη να εγκαταλείπει την επιθετική στάση της προς την ανάμιξη της Τουρκίας και εκλιπαρεί: «Κύριε Γιουνερι, η Τουρκοκυπριακή Κοινότητα, που διατήρησε την υπαρξή της, τη κουλτούρα της και την ατομικότητα της από το 1878 αναμένει ότι δεν θα της επιβληθεί και πάλι μια συμμορία εκμεταλλευτών...»

Στις 14.12.81 αναφέρει λακωνικά και χωρίς σχόλια την απόφαση του ΚΚΑ να έχει επαφές με το ΚΕΕ.

Στις 15-12-81 βάζει τις βάσεις για ένα συνασπισμό με το Κ.Ε.Ε. Ο Κερεμ Αντλι γράφει: «... αν το αντικείμενο μιας τέτοιας κίνησης (συνασπισμού ΚΚΑ-ΚΕΕ) είναι να σωθεί η δημοκρατία τότε η διάφθορα και οι κλοπές της διοίκησης Τσαγκατά πρέπει να παραμεριστούν».

Είναι φανερό πως οι ηγέτες της αντιπολίτευσης βρίσκονται σε αδιέξοδο. Ανίκανοι να συλλάβουν το ταξικό περιεχόμενο της κρίσης δεν αντιλαμβάνονται πόσο ασυμφιλίωτα είναι τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών με της εκμεταλλευομένων. Ετσι πρώτα επιχειρούν να συνεργαστούν μ' ένα αντιπολιτευόμενο αστικό κόμμα, του Κονουκ, και όταν αυτός τους εγκαταλείπει, με τις πρώτες πιέσεις υποκύπτουν στη θέληση της δεξιάς. Αυτοί που μέχρι χτες ήταν εκμεταλλευτές, πολεμοκάπηλοι, μαυραγορίτες κλπ σήμερα είναι πιθανοί συνεταιίροι τους. Χωρίς μια σοβαρή προοπτική για ριζικές κοινωνικές αλλαγές, χωρίς Μαρξιστικό πρόγραμμα για μια σοσιαλιστική πορεία είναι καταδικασμένοι να προδίνουν τις μάζες.

«Ο λαός μας, που η θέληση του καταπατείται, θα σφίξει στην αγκαλιά του όλους εκείνους που αρνούνται να γίνουν μαριονέτες. Καραγκοζήδες και Χατζηαβάνηδες σ' αυτή τη φανταχτερή δημοκρατία»

Σαμπαχτιν Ισμαήλ
ΣΟΖ 10.12.81

Όμως αυτές οι εμπειρίες είναι ανεκτίμητες για την εργατική τάξη. Μέσα από την πείρα της αρχίζει να καταλαβαίνει την πραγματικότητα και δοκιμάζει την ηγεσία της. Αργά αλλά σταθερά εξάγει τα αναγκαία συμπεράσματα και μέσα από τη δίνη των γεγονότων θα συνειδητοποιήσει αυτο που οι ηγέτες της δεν θέλουν να σκέφτονται: πως ούτε το οικονομικό

πρόβλημα ούτε το εθνικό δεν μπορεί να λυθεί χωρίς επαναστατικές λύσεις. Θα συνειδητοποιήσει κύρια πως οι σημερινοί της ηγέτες έχουν εξαντλήσει τις δυνατότητες τους και θ' αναζητήσει άλλους. Οι Μαρξιστικές ιδέες θ' αρχίσουν να κερδίζουν εδαφός μέσα στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

αγοραζετε τη σοσιαλιστική εκφραση

σοσιαλιστική

εκφραση

Η Σοσιαλιστική Εκφραση διατίθεται στα Γραφεία της :
Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περίπτερα.
Τηλ. 61553

Σοσιαλιστική Εκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
ΤΙΜΗ 75 μιλς
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα
Εσωτερικό: £2.600
Εξωτερικό:
Ελλάδα: £4.500
Ευρώπη: £5.100
Αμερική: £6.500

ΟΛΟΙ ΑΠΟΨΕ

8.30 μ.μ.

ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΑΡ. ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

για ενίσχυση της «Σοσιαλιστικής Εκφρασης» Στο ΚΕΝΤΡΟ «ΦΟΥΡΝΑΚΙ»

Λεωφόρος Αθαλάσσας
Πλούσια φαγητά, ορχήστρα, γλέντι

ΕΙΣΟΔΟΣ με φαγητό £3.500